

Barcelona – Avignon på liggcykel

Vad gör man när man börjar få långtråkigt på liggcykel?

Har nyss kört Barcelona – Avignon på M5 Shock Proof. Den har gått som ett vässat spjut efter det att jag bytt ut Campagnolos i sanning urusla Veloce framnav mot Chorus.

Vägen på gränsen mellan Spanien och Frankrike längst österut.

Gillar att komma in i en malande rytm på stora vägar som skär mer eller mindre rakt genom landskapet.

Men det blir så småningom långtråkigt.

Man ser sig om efter omväxling.

Vad gör man då?

Jo, följande.

På spanska och franska vägar finns gott om träningscyklister i färgglada tights och kläder. Det ser ut som om de jobbar på cirkus.

Man kollar i backspeglarna. Rätt vad det är närmar sig en sån racercyklister.

Han ser mig, en konstig cyklist på en konstig cykel.

- Den tönten kör jag lätt om, tänker han.

- Okey, tänker jag.

Man låter honom köra om. Men limmar, som det heter, omedelbart fast. Ju mer motvind, desto bättre.

Racercyklisten märker mig förstås. Blir kanske lite missräknad över att jag hänger på.

Och ökar farten för att bli av med mig.

Men jag ligger lätt kvar i vindskuggan. Andas lugnt. Vet att han har det mycket jobbigare än jag. Hinner studera cykeln och cyklisten. Kommer exem-

pelvis ihåg en asketisk spanjor som slet hårt i motvinden på en vackert gul Alan, ett klassiskt märke som gjorde alu-cyklar redan på sjuttioalet.

Det går tio minuter. Eller en kvart. När racercyklisten börjat känna av fartökningen och det antingen är horisontellt eller nedför, drar jag om, inte alltför snabbt men i ett bestämt högre tempo så att han fattar att det är allvar.

Och höjer högern i avskedshälsning.

Racercyklisten försöker förstås hänga på. Men dels är han trött. Dels har han ingen glädje av min vindskugga. Därför är han chanslös och man ser honom försvinna i backspegeln.

- Hur i helvete, tänker han på spanska eller franska, kan detta underliga ekipage med packväskor och allt, köra om mig?!

Detta, gott folk, är synnerligen uppiggande, tycker jag, måhända barnsligt lättroad i detta avseende.

Det fungerade överallt utom en gång i Pyrenéerna (nåja, längst österut) när jag kört om precis före en uppförsbacke som visade sig vara oändligt mycket högre än vad jag föreställt mig. Då blev jag upphunnen, passerad och avhängd.

Annars hann ingen upp mig igen. Inte i motvind. Eller i nedförsbacke. Och, vilket kanske bör tilläggas, så länge som jag inte haft otur att råka ut för en riktig tävlingscyklist.

En medelålders fransos med buskiga mustascher som jag nyss kört om på ovanstående sätt, kom ifatt mig när jag stannat för en café au lait. Han bromsade in och frågade var man kunde köpa liggcykel.

Jag tror att det är så marknadsföring ska gå till för vissa målgrupper.

Vem är då jag? En cyklist i de högre åldrarna som förstått att se osentimentalt på cykel. Den ska vara optimerad när det gäller ergonomi och luftmotstånd. Alltså liggcykel.

Krister Spolander